

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 30 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, în privința inculpaților

Ruschih Alexandr XXXXX, născut la
XX XXXXXX XXXX în s. XXXXXX, r-nul
XXXXXX, fără loc permanent de trai, cetățean al
Republicii Moldova, condamnat anterior prin:

1) sentința Tribunalului Bălți din 18.09.2001 în
baza art. 88 alin. 1 (1960) Cod penal la 14 ani
închisoare;

2) sentința Judecătoriei Rezina din 27.03.2002 în
baza art. 200 alin. 2 (1960), 84 Cod penal la 10 ani și 8
luni închisoare;

Habibrahmanov Eldar XXXXX, născut
la XX XXX XXXX în XXXXXX, fără loc permanent de
trai, cetățean al Republicii Moldova, condamnat
anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Glodeni din 30.03.2000 în
baza art. 124 alin. 3 (1960) Cod penal la 1 an
închisoare;

2) sentința Judecătoriei Glodeni din 25.04.2000 în
baza art. 225⁵ alin. 1, 39 (1960) Cod penal la 2 ani și 6
luni închisoare;

3) sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din
28.09.2005 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 319, 84,
85 Cod penal la 4 ani și 6 luni închisoare;

4) sentința Judecătoriei Glodeni din 18.06.2008 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 27, 186 alin. (2) lit. c), d), 85 Cod penal la 3 ani, 11 luni și 11 zile închisoare;

5) sentința Judecătoriei Glodeni din 15.07.2008 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 85 Cod penal la 4 ani, 5 luni și 11 zile închisoare.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 31.05.2017 – 30.06.2017,
instanța de apel: 21.11.2017 – 21.12.2017,
instanța de recurs: 15.11.2018 – 19.12.2018.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 30 iunie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ruschih Alexandr a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 30.06.2017, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv din 12.03.2017 până la 30.06.2017.

Habibrahmanov Eldar a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 30.06.2017, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv din 12.03.2017 până la 30.06.2017.

2. Instanța de fond a constatat că la 12 martie 2017, orele 14.00-15.00, inculpatul Ruschih A., fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în construcția părăsită din XXXXXX, XXXXXX, împreună și de comun acord cu Habibrahmanov E., acționând cu intenție directă, urmărind scopul omorului lui Gumeni C., din motive ostile, manifestând o deosebită cruzime, i-au aplicat ultimului mai multe lovituri cu o bâță din lemn în regiunea capului, după care l-au doborât la podea.

Ulterior, în timp ce Gumeni C., fiind dezorientat, aflându-se întins la podea, neavând posibilitatea de a se apăra și a opune rezistență, Ruschih A. și Habibrahmanov E. și-au continuat acțiunile criminale îndreptate spre omorul cu deosebită cruzime a lui Gumeni C. și, conștientizând că prin acțiunile lor îi cauzează victimei suferințe excepționale, i-au mai aplicat cu bâta multiple lovituri în regiunea capului, cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr. 40 D/532 din 30.03.2017, echimoze, excoriații, plăgi contuze pe cap, revărsate sanguine în țesuturile moi pericraniene, revărsate sanguine în mușchii temporali pe dreapta, fractura oaselor bolții și bazei craniului, lezarea durei mater, hemoragii subarahnoidiene, revărsate sanguine intracerebrale și trunchiul cerebral, fractura ramurii drepte a mandibulei, fractura osului zigomatic drept, revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente fracturilor, produse intravital, ce se califică ca vătămare corporală gravă, ce au legătură directă cu survenirea decesului.

Instanța a reținut că inculpații au recunoscut vina, fiind de acord cu probele administrate și au solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Dat fiind că probele administrate dovedesc integral vina inculpaților, instanța a încadrat acțiunile lor în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, ca omorul unei persoane, săvârșit cu deosebită cruzime, comis de două persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpații au săvârșit o infracțiune excepțional de gravă, cu aplicarea deosebitei cruzimi și a violenței fizice împotriva persoanei, care au dus la decesul persoanei, că anterior au mai fost condamnați, nu sunt încadrați în câmpul muncii, au recunoscut vina în cele comise, cauza a fost judecată în procedură simplificată, că au fost stabilite circumstanțe atenuante - căința sinceră în cele comise și ilegalitatea acțiunilor victimei manifestate prin agresarea fizică a inculpaților în ultimele trei zile precedente momentului comiterii infracțiunii, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică, pedeapsa cu închisoare aplicată acestora urmând a fi redusă conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Totodată, instanța a reținut că potrivit art. 34 alin. (1)-(2) Cod penal se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. Recidiva se consideră periculoasă dacă persoana anterior condamnată de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune, dacă persoana anterior condamnată pentru o infracțiune intenționată gravă sau deosebit de gravă a săvârșit din nou cu intenție infracțiune gravă sau deosebit de gravă.

Or, inculpatul Ruschih A. a fost condamnat prin sentința din 27.03.2002 în baza art. 200 alin. (2), 84 Cod penal la 10 ani și 8 luni închisoare, fiind eliberat după executarea pedepsei la 19.05.2016, astfel că a comis infracțiunea în stare de recidivă periculoasă.

Și inculpatul Habibrahmanov E. a fost condamnat anterior de mai multe ori, prin sentința din 15.07.2008, fiindu-i aplicată pedeapsă, în condițiile art. 85 Cod penal, de 4 ani 5 luni și 11 zile închisoare, infracțiunea fiind comisă în stare de recidivă periculoasă.

Conform art. 82 Cod penal la aplicarea pedepsei pentru recidivă, recidivă periculoasă și recidivă deosebit de periculoasă se ține cont de numărul, caracterul, gravitatea și urmările infracțiunilor săvârșite anterior, de circumstanțele în virtutea căror pedeapsa anterioară a fost insuficientă pentru corectarea vinovatului, precum și de caracterul, gravitatea și urmările infracțiunii noi. Mărimea pedepsei pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Inculpații au contribuit activ la descoperirea infracțiunii, regretă sincer și vădit retrăiesc cele întâmplate, au solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, pentru săvârșirea infracțiunii în stare de recidivă periculoasă fiind echitabilă pentru ei pedeapsa de 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, Grigore Belîi, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi

hotărâri prin care lui Ruschih A. să-i fie aplicată o pedeapsă de 13 ani și 4 luni închisoare, iar lui Habibrahmanov E. - 13 ani și 2 luni închisoare, cu încasarea, în mod solidar, din contul inculpaților a cheltuielilor judiciare în sumă de 16.252 lei.

Apelantul a invocat că aplicarea unei pedepse ușoare, va duce la încurajarea pe viitor a săvârșirii infracțiunilor similare și de către alte persoane și va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

Totodată, Ruschih A. a fost anterior condamnat pentru comiterea omorului intenționat, deci a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă deosebit de periculoasă.

În același timp, Habibrahmanov E. anterior a fost condamnat de multiple ori, prin ultima sentință fiindu-i aplicată pedeapsa de 4 ani și 5 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Astfel, inculpații prezintă pericol deosebit pentru societate, deoarece, aflându-se la libertate, ei nu s-au corectat în urma executării pedepselor anterioare, nu și-au făcut concluziile necesare, nu și-au schimbat atitudinea și continuă să admită un comportament prejudiciabil.

Potrivit art. 62 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Mai mult, victima a fost unicul copil al părinților, care fiind invalizi, au rămas fără sprijin și nu au fost stabilite careva motive din care ar rezulta că nu este rațional ca inculpaților să le fie aplicată o pedeapsa mai dură.

Or, pedeapsa aplicată inculpaților este neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor legale, care nu va aduce la atingerea scopului de corectare a condamnaților, precum și săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea lor, cât și a altor persoane.

În același timp, instanța de fond nu s-a pronunțat asupra cheltuielilor judiciare suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, în sumă de 16.252 lei, care urmau să fie încasate în mod solidar de la inculpați.

Potrivit art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că pedeapsa stabilită inculpaților corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, prima instanță corect condamându-i la închisoare, cu aplicarea prescripțiilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Afirmațiile acuzării privind necesitatea stabilirii unei pedepse mai aspre sunt nefondate or, la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de faptul că inculpații au săvârșit o infracțiune excepțional de gravă, care se caracterizează prin aplicarea cu deosebită cruzime a violenței fizice împotriva persoanei și a dus la decesul persoanei, că aceștia anterior au fost condamnați, nu sunt încadrați în

câmpul muncii, au recunoscut vina în cele comise, iar cauza a fost judecată în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Ca circumstanțe atenuante se constată că inculpații s-au căit sincer în cele comise și ilegalitatea acțiunilor victimei manifestate prin agresarea fizică a inculpaților în ultimele trei zile precedente momentului comiterii infracțiunii.

Astfel, pedeapsa stabilită inculpaților corespunde circumstanțelor cauzei, gravității infracțiunii comise, consecințelor survenite, sentința urmând a fi menținută în acest aspect.

Alegațiile acuzării cu privire la aplicarea pedepsei mai grave sunt irelevante, nefiind indicate care circumstanțe agravante ar servi motiv pentru înăsprirea pedepsei inculpaților, la stabilirea pedepsei fiind luat în considerație că inculpații au comis infracțiunea în stare de recidivă periculoasă.

Potrivit pct. 6 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale pot fi recunoscute drept circumstanțe agravante numai acele împrejurări, care sunt strict prevăzute de lege, stabilite de organele de urmărire penală și incluse în conținutul rechizitoriului.

Totodată, potrivit art. 229 alin. (1), (2) și (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Conform art. 227 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Aliniatul (3) al normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Însă, Codul de procedură penală prevede unele situații și împrejurări, în prezența cărora, cheltuielile judiciare sunt suportate de către stat și nici într-un caz de către inculpat.

Astfel, conform prevederilor art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: 1) cauzei morții; 2) gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, iar art. 143 al. (2) Cod de procedură penală, prevede expres, că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că instanțele nu au ținut cont de faptul că scopul pedepsei este restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Aplicarea unei pedepse ușoare, va duce la încurajarea pe viitor a săvârșirii infracțiunilor similare și de către alte persoane și va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

Ruschi A. a fost anterior condamnat pentru comiterea omorului intenționat, deci a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă deosebit de periculoasă, iar Habibrahmanov E. anterior a fost condamnat de multiple ori, prin ultima sentință fiindu-i aplicată pedeapsa 4 ani și 5 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Astfel, inculpații prezintă pericol deosebit pentru societate, deoarece, aflându-se la libertate, nu s-au corectat în urma executării pedepselor anterioare, nu și-au făcut concluzii necesare, nu și-au schimbat comportamentul și continuă să acționeze prejudiciabil.

Mai mult, victima a fost unicul copil al părinților, care fiind invalizi, au rămas fără sprijin și nu au fost stabilite careva motive din care ar rezulta că nu este rațional ca inculpaților să le fie aplicată o pedeapsa mai dură.

Or, pedeapsa aplicată inculpaților este neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor legale, care nu va aduce la atingerea scopului de corectare a condamnaților, precum și săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea lor, cât și a altor persoane.

În același timp, instanța de fond, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra cheltuielilor judiciare suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, în sumă de 16.252 lei, care urmau să fie încasate în mod solidar de la inculpați, conform art. 227-229 Cod de procedură penală.

Deci, soluția instanței de apel prin care a menținut sentința în partea individualizării pedepsei și respingerii cererii privind încasarea cheltuielilor judiciare contravine prevederilor legale.

Conform art. 227 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Aliniatul (3) al normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Totodată, art. 229 Cod de procedură penală prevede clar obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat, soluția instanței de apel privind respingerea încasării cheltuielilor judiciare fiind greșită.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpaților, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont că inculpații au săvârșit o infracțiune excepțional de gravă, în stare de ebrietate și recidivă periculoasă, că s-au căit sincer și recunoscut vinovăția, cât și de prevederile art. 7, 61, 75, 34 alin. (2) lit. b), 82 alin. (2) Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Recidiva se consideră periculoasă dacă persoana anterior condamnată pentru o infracțiune intenționată gravă sau deosebit de gravă a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă. Mărimea pedepsei pentru recidiva periculoasă și deosebit de periculoasă nu poate fi mai mică de o treime din maximul pedepsei prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 2. - 4. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpaților în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului

proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestora, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lor, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, instanțele just, argumentat și în limitele competențelor legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării în aspectul vizat.

În același timp, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei aplicate inculpaților.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că

inculpaților li s-a aplicat o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 30 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, în privința inculpaților Ruschih Alexandr XXXXX și Habibrahmanov Eldar XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 ianuarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun